

даници, почти всички отъ славянски произходъ, се бои отъ развитието на славянитѣ въ Турция и е решила или да ги завладѣе, или да ги държи въ сжщото робско положение подъ турцитѣ, тъй като тѣ... могатъ да ѝ навлѣкатъ неприятности“. И Селимински, едновременно импулсивенъ и разсѣдливъ, се впуска въ изброяване на примѣри, отъ които всѣки непредубеденъ трѣбва да разбере противното държане на Австрия по балканскитѣ въпроси. Особено е ревнива Австрия противъ влиянието на Русия въ полза на поробенитѣ. „Колчемъ Русия е влизала въ споръ съ Турция въ защита на православнитѣ турски поданици, винаги австрийското правителство най-нахално се е мѣсило, като е искало обяснение отъ Русия...“ Какъ лесно тази „омразна австрийска държава“ е забравила услугитѣ на Русия за спасяването ѝ — първо при Наполеона и после въ 1848 г.! И макаръ славянитѣ да сж я „възкресли изъ мъртвитѣ“, тя пакъ прави опити да ги покори въ Турция... „Този алченъ и подълъ стремежъ днесъ е ясенъ и за самитѣ турци, които разбраха че преданата имъ приятелска Австрия възнамѣрява да ги замѣсти въ Хърватско, Босна, Херцеговина, Сърбия, Черна-Гора и Влахия...“

За Франция Селимински сѣди по-снизходително, но все пакъ неблагоприятно, поради поддръжката, която тя дава на католишката пропаганда въ Турция, и поради безчувственото ѝ отнасяне къмъ българскитѣ неволи и домогвания. Той припомня, какъ презъ времето на Наполеона министрътъ му Талеранъ издалъ мемоаръ, съ който се чудѣлъ, защо Русия подпомага такива нищожни и недостойни за съчувствие племена, каквито били югоизточнитѣ християни; какъ отъ 1830 г. нататкъ френското правителство, досѣщъ като английското, взело да таи коварни намѣрения къмъ тия християни, служейки си между друго и съ полскитѣ политически бѣжанци и привличайки за френската завоевателна политика българитѣ въ Парижъ и въ Турция; и какъ Франция подпомагала Англия въ Кримската война, за да съкруши руската сила и осуети хуманното дѣло на северната славянска държава на Балканитѣ.

Поуката отъ този прегледъ, изтъкнатъ тукъ въ най-интереснитѣ си моменти, може да бѣде споредъ Селимински само една: да се замислимъ надъ положителни и отрицателни